

CRISTINA ANESCU

OUT OF OFFICE
DESPRINDERE SAU ILUZIE

Proză scurtă

*Întâmplările și personajele din această carte sunt
imaginare. Orice asemănare cu oameni sau evenimente
reale este pură coincidență.*

CUPRINS

9	ÎN LOC DE PREFAȚĂ
11	TEAMBUILDING
18	RINGTONE DE CHOPIN
25	DESPRINDEREA
33	COMPROMIS
42	DRAGOSTE ȘI FALIMENT
48	KREŢ-FREŢ
57	O IUBIRE VIRTUALĂ
72	POVESTE
79	BANII N-ADUC FERICIREA
88	ROMEO ȘI MARIETA
95	ECHERUL

102	PĂPUȘICA
113	8 MARTIE
121	VIDEO CONFERINȚĂ
127	ȘI-AȘA-MI VINE CÂTEODATĂ!
133	INVIDIOSUL
137	TEMPURA, TEMPORA

ÎN LOC DE PREFAȚĂ

De la momentul în care devenim conștienți de faptul că suntem o persoană și până atunci când dintr-un motiv sau altul ne pierdem conștiința de sine, ne construim și purtăm permanent diferite măști.

În nuvelele cuprinse în volumul de proză scurtă „Out of Office”, am vrut să vorbesc despre aceste măști pe care societatea ne obligă să le purtăm permanent, atât atunci când interacționăm cu ceilalți, cât și atunci când, singuri fiind, găsim – ca pe niște mecanisme de apărare – motive să purtăm în continuare măștile.

Dar poate că altfel nu am mai putea să funcționăm, goi și vulnerabili, expuși adevărului, fostelor valori...

Chiar dacă întâmplările și personajele descrise în carte sunt imaginare, mulți dintre noi putem să identificăm trăiri pe care le-am încercat, sentimente de neputință și răzvrătire pe care de multe ori le-am înăbușit.

Fiecare dintre noi s-a aflat în situații greu de acceptat, în care viața ne-a constrâns să rămânem mai mult sau mai puțin timp. Ce ne-a făcut să rezistăm a fost fie acceptarea, fie făcutul hazului de necaz. Același lucru fac și personajele din nuvelele mele: se acomodează cu situația, fiecare în felul său

– adoptând comportamente uneori bizare, sau reușind să găsească partea hazlie din viață, mergând mai departe cu un zâmbet pe față și o lacrimă ștersă pe furiș din colțul ochiului.

Autoarea

TEAMBUILDING

Autocarul venise la timp și aștepta cuminte, parcat în spațiul din spatele sediului central al firmei. Avea toate dotările necesare pentru ca cei treizeci de directori regionali din rețeaua de vânzări a firmei de asigurări Covering să se simtă bine pe durata în care vor parcurge drumul către Veliko Târnovo. Mergeau la teambuilding.

După aproape un an de luptă acerbă cu target-urile din ce în ce mai ridicate, managerul general, la indicațiile firmei de consulting pe probleme de strategie și management al performanței, hotărâse că este nevoie de o mică ieșire din rutina zilnică sub forma unei escapade organizate în scopul întăririi echipei și consolidării bunelor relații de colaborare între membrii acesteia.

Când domnișoara Silvia de la hașer, adică de la cadre – cum continua să traducă în gând directorul general, domnul Matache denumirea modernă a vechiului departament de resurse umane – venise acum trei ani cu propunerea să meargă și ei în teambuilding, Matache o refuzase scurt pe baza unor informații numai de el știute care-i deformaseră percepția despre tehnicile moderne de management organizațional:

– Fugi de-aici, Silvico, cu timbilingul tău! Lasă că știu eu mai bine ce-i asta: beție și curvășăreală pe banii firmei! Decât să dăm bani pe fandoselile astea, mai bine le dăm oamenilor un ban acolo, să se ducă ei dacă vor cu familiile lor undeva în excursie, sau să cumpere ce le-o mai trebui p-acasă!

– Domnule director, cei de la firma Teamforlife insistă să vă facă o prezentare, vă rog eu să acceptați o întâlnire cu ei să vedeți ce rezultate au avut!

Cât de convingătoare a fost domnișoara Olivia Guță, asistenta patronului de la firma Teamforlife, s-a văzut în anii următori, când, nu numai că echipele diverselor departamente din firma Covering au fost la acțiuni de teambuilding de câte patru ori pe an, dar și viața directorului firmei a cunoscut schimbări substanțiale, nivelul lui managerial atinând cote înalte de modernitate, mai ales după căsătoria cu Olivia, fostă Guță, acum Matache.

Teambuildingul din vara aceasta urma să se desfășoare în Bulgaria, la Veliko Târnovo, unde pe cei treizeci de participanți îi așteptau încercări nenumărate, prin care, dacă izbândeau să treacă, soarta lor profesională va fi iremediabil îmbunătățită.

Matache hotărâse să nu se țină în țară:

– Dacă dă dracu să răsuflă ceva în presă, iar ne cântă morții ăștia de foame că e criză și noi ăștia din asigurări ne ținem de chiolhanuri! replicase Matache cu chef de ceartă.

– Mache, iubitule, îl alintă cu drăgălășenie Olivia, o facem outside, în Bulgaria. Nu ne știe nici dracu și mai schimbăm și noi peisaju' că m-am plictisit mereu pe Valea

Prahovei. Și nu mai începe cu expresiile tale perimate! Auzi chiolhanuri! Noi ne îmbunătățim abilitățile de comunicare, creștem coeziunea echipei, exersăm leadership-ul! Dacă tu însuși nu crezi în asta, cum le poți pretinde celorlalți?! Se indignă Olivia Matache, fostă Guță.

– Bine, bine, sweetly, acceptă Matache, atins la punctul nevralgic retrograd. Da' de data asta, dacă mai face vreunu' poze sau mai pune ceva pe Youtube, se lasă cu concedieri.

Știa el bine, Matache despre ce vorbea. În urmă cu doi ani, după teambuilding, fusese nevoit să-l promoveze pe nesimțitul ăla de la strategie care-i arătase că-l pozase cu Lizuca de la contabilitate pe genunchi, iar anul trecut cedase din nou șantajului, de data asta după ce văzuse în micul filmuleț făcut de băieții de la IT în ce hal se îmbătase în a doua zi de teambuilding.

Autocarul era aproape plin. Silvica bifa pe un carnețel persoanele care urcaseră deja în mașină.

– Domnule director, lipsește o persoană! se impacientă hașerista.

– Cine n-a apărut? întrebă Matache nepăsător

– Nu mai vine domnul Stănescu de la strategie. A dat SMS că este foarte bolnav, răspunse crizată domnișoara Silvica.

– Plecăm fără el! dădu Matache oarecum ușurat soluția.

– Nu se poate! Trebuie să fim cu soț! continuă să-l contrazică Silvica. Jocurile pe roluri sunt făcute pentru număr par de participanți. Trebuie să-i găsim un înlocuitor.

– Să meargă doamna Gabriela de la secretariat! porunci Matache plin de inventivitate.

– Păi, domnu' director, e teambuilding cu echipa de vânzări. Cu directorii de vânzări, sublinie Silvica cu insistență cuvântul directori care făcea diferența.

– Auzi, Silvico! Suntem toți o echipă ca o familie sau ce mama dracu' suntem?! răcni înfuriat Matache.

– Suntem domnu' Matache, șopti cu vocea stinsă Silvica.

– Păi dacă suntem o familie și avem și un frate sau o soră mai prostuți, mai cu un handicap, mai.. nu știu cum să mai zic, explică Matache ajuns în pană de metafore, p-ăla îl excludem din familie, îl dăm la casa de handicapați?! Tu'vă muma voastră de rasiști!

– Nu, domn' director! O aduc imediat în autocar! rosti Silvica, rupând-o la fugă.

După o mică întârziere cauzată de protestele doamnei Gabriela care a ținut morțiș să își anunțe familia că urma să lipsească două nopți de acasă și să dea o fugă până la cel mai apropiat magazin de unde și-a cumpărat schimburi și minimul necesar pentru igiena zilnică, autocarul a pornit în cele din urmă la drum. Au ajuns fără alte incidente la pensiunea rezervată pentru acțiunea de teambuilding și după ce au rezolvat problema cazării, unde din cauza modificării de ultimă oră a componenței echipei, nu s-a mai putut respecta repartizarea inițială pe camere și s-a combinat care cu cine-a vrut, au declarat deschise jocurile de teambuilding printr-o scurtă trecere în revistă a acțiunilor cuprinse în programul pe care-l aveau de parcurs în două zile continuând cu cina festivă de primă zi urmată de jocuri de societate precum „învârte sticluța”, „mima cu riscuri”, „ruleta lui

Bachus”, „căpitanul Puf Puf”, desfășurate cu succes în diferite camere din pensiune.

În următoarea zi, cei douăzeci și nouă de manageri de vânzări și doamna Gabriela de la secretariat au urmat întocmai indicațiile coordonatorului de teambuilding, mergând cu seriozitate în patru labe, legați la ochi, alergând cu un ou crud purtat într-o ligură ținută între dinți, au tras la țintă cu praștia, s-au aruncat unul câte unul pe brațele celorlalți care prin ciupituri finuțe își arătau adeziunea față de echipă și câte și mai câte.

S-au acordat premii numeroase care au constat în diplome frumos printate de domnișoara Silvica la imprimanta color din biroul domnului director general Matache, semnate de acesta și înrămate frumos la prăvălia aflată lângă sediul firmei în București – de unde se poate trage concluzia, nu că se știau câștigătorii, ci că echipa și performerii ei erau bine cunoscuți de coordonatorul acțiunii de teambuilding – precum și frumoase trofee sportive inscripționate cu sigla firmei, reprezentând diverse siluete de atleți sau dansatori renumiți.

Printre fericiții premianți s-a numărat și doamna Gabriela de la secretariat care, răspunzând la întrebarea „Cine a fost Sisif?”, a fost răsplătită cu trofeul pentru cultură generală, dând un bun exemplu celor douăzeci și nouă de manageri de vânzări, absolvenți de MBA-uri, care au făcut pardonabila confuzie între fiul lui Aeolus, cel mai viclean dintre muritori și perfida boală adusă de navigatorii lui Columb.

Doamna Gabriela a rugat politicoasă să-i fie transmisă și ei o fotografie în care apare cu trofeul obținut ca să o aibă ca amintire.

Ziua s-a încheiat fructuos cu o nouă cină festivă și frumoase jocuri de societate destinate cu precădere adulților.

În dimineața din ziua plecării către casă, domnul Matache a realizat că iar o făcuse lată. Mai întâi a simțit efectele unei mahmureli cumplite iar mai apoi și-a văzut cu groaza chipul în oglinda de la baie. Nemernicii se întrecuseră în măgării profitând de starea lui temporară de inconștientă survenită în urma consumului prelungit de lichior de mentă bulgăresc care-i evoca neuitata mastică de pe vremuri.

Avea fața mângălită cu ruj și creion dermatograf, pe fruntea lată îi scriseseră cu nerușinare „bășinosu' roade osu”, avea două tampoane OB mini în urechi și unul în nara stângă, pe chelie avea lipit un Always cu aripioare și cinci picături și colac peste pupăză, avea unghiile de la ambele mâini vopsite cu oja roșie sidefată.

Se spală îndelung pe față, îndepărtând urmele mișeliei subalternilor, sună la recepție să i se aducă o cafea, micul dejun și niște acetona, după care se apucă să se pregătească de plecarea cu autocarul spre casă.

În timp ce autocarul se apropia de parcare în care urma să coboare subalternii săi, Matache îi urmărea cu privirea pe fiecare încercând să anticipeze care va fi de data asta nemernicul care îl va șantaja cu fotografia făcută la beție pentru a obține o promovare nemeritată.

În următoarea zi, la primele ore ale dimineții, Silvica hașerista se prezintă moț la ușa domnului director general Matache.

– Domnule director, trebuie să vă informez! Cineva a folosit în afara băncii fotografii făcute la teambuilding. Și doar au fost prelucrați că estre confidențial!

– Cine a îndrăznit?! tună Matache gata să dea vina pe nenorocitul de Photoshop.

– Doamna Gabriela de la secretariat! turnă cu satisfacție Silvica. V-am spus să n-o luăm în teambuilding.

– Ce-a făcut? O nenorocesc! Nu mai pupă ea de lucru în țara asta! Amenință Matache în pragul apoplexiei.

– A pus pe Facebook poza cu ea și trofeul pentru cultură generală! răspunse Silvica cu spume la gură de atâta indignare.

– Ah, asta era! răsuflă ușurat Matache. Să fie dată afară disciplinar! porunci directorul general Matache, hotărât să facă ordine o dată pentru totdeauna și să taie în carne vie.